

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 964/2019
03.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Миролуба Томића, Соње Павловић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 33. и члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Драгана Тодоровића и адвоката Илије Радуловића, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Кикинди К 322/17 од 15.03.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 399/19 од 29.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 03.10.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Тодоровића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Кикинди К 322/17 од 15.03.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 399/19 од 29.05.2019. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се овај захтев у преосталом делу и захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Илије Радуловића, у целости, ОДБАЦУЈУ као недозвољени.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди К 322/17 од 15.03.2019. године, остављена је на снази пресуда Основног суда у Кикинди К 267/15 од 07.11.2016. године потврђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 212/17 од 03.05.2017. године којом је осуђен окривљени АА, због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. и члана 33. и 61. КЗ, сем у погледу одлуке о паушалу и трошковима поступка. На основу члана 261, 262. став 2. и 264. став 1. ЗКП, окривљени је обавезан да плати суду паушал у износу од 5.000,00 динара као и трошкове кривичног поступка о којима ће бити одлучено посебним решењем, у року од 30 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 399/19 од 29.05.2019. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено су поднели:

- бранилац окривљеног АА, адвокат Драган Тодоровић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, побијану пресуду преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или да наведене пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање; и

-бранилац окривљеног АА, адвокат Илија Радуловић, због повреде закона из члана 485. став 1. у вези става 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд, побијане пресуде укине или преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио предметно кривично дело.

Врховни касациони суд је у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио по примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, па је одржао седницу већа, о којој у смислу члана 488. став 2. ЗКП није обавестио јавног тужиоца и браниоце окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су захтеви поднети, те је по оцени навода и предлога у захтевима бранилаца окривљеног, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА, адвокат Драган Тодоровић у захтеву наводи да имовинска корист прибављена извршењем три појединачне радње које су ушле у састав продуженог кривичног дела, описане по тачкама 5-8 диспозитива оптужног акта односно изреке правноснажне пресуде Основног суда у Кикинди К 267/15 од 07.11.2016. године, не прелази износ од 450.000,00 динара, због чега се, према ставу браниоца, ради о кривичном делу превара из члана 208. став 1. КЗ, за које је прописана казна затвора до три године, тако да апсолутна застарелост кривичног гоњења наступа протеком рока од шест година од дана извршења кривичног дела, па је имајући у виду изнето као и време извршења ових радњи у погледу истих наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења пре доношења првостепене пресуде.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Тодоровића, Врховни касациони суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Из списка предмета произлази да је окривљеном АА, оптужбом стављено на терет да је у периоду од 05.05.2009. године до 21.10.2009. године, у својству оснивача и директора Предузећа ДОО „ББ“ са седиштем у ..., а од 27.05.2009. године са седиштем у ..., поступајући са јединственим умишљајем у временској повезаности и коришћењем исте ситуације и заједно са окривљеним ВВ прибавио себи противправну имовинску корист у укупном износу од 12.997.116,23 динара, тако што је лажним приказивањем чињеница да ће исплатити преузету робу, довео у заблуду више овлашћених лица у оштећеним привредним друштвима на начин ближе описан у диспозитиву оптужног акта и у изреци правноснажне пресуде Основног суда у Кикинди К 267/15 од 07.11.2016. године, при чему је био свестан свога дела и његове забрањености и хтео његово извршење, те је оглашен

кривим због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. и члана 33. и члана 61. КЗ.

Продужено кривично дело за које је окривљени правноснажном пресудом оглашен кривим, обухвата кривична дела чије је битно обележје „одређени новчани износ“, па се стога у смислу члана 61. став 5. КЗ, има сматрати да је продуженим делом остварен збир износа остварених појединачним делима, јер је то обухваћено јединственим умишљајем окривљеног што произлази из изреке и образложења правноснажне пресуде. С тим у вези правна квалификација наведеног продуженог кривичног дела извршена је према укупном збиру новчаних износа остварених појединачним делима.

У том случају, застарелост кривичног гоњења код продуженог кривичног дела почиње тећи од момента када је предузета радња последњег дела обухваћеног продуженим кривичним делом, а рок застарелости се одређује према правној квалификацији која је одређена за продужено дело, а не према правној квалификацији и времену извршења појединачних радњи извршења које су ушле у састав продуженог кривичног дела чиме су исте изгубиле своју правну самосталност.

Имајући у виду да је окривљени АА првостепеном пресудом Основног суда у Кикинди К 267/15 од 07.11.2016. године која је остављена на снази побијаном правноснажном првостепеном пресудом Основног суда у Кикинди К 322/17 од 15.03.2019. године, оглашен кривим да је у временском периоду од 05.05.2009. године до 21.10.2009. године извршио продужено кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. и члана 33. КЗ, за које је прописана казна затвора од две до десет година и новчана казна, то произлази да би у конкретном случају у смислу члана 103. тачка 5) у вези члана 104. став 6. КЗ апсолутна застарелост кривичног гоњења наступила 22.10.2019. године, дакле након доношења побијане другостепене пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 399/19 од 29.05.2019. године.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Тодоровића, указује да су побијане правноснажне пресуде донете уз учињену повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвокат Драган Тодоровић, истиче и то да одредбом члана 208. став 4. Кривичног законика („Сл. гласник РС“, бр.85/2005...107/2005), која је била на снази у време извршења кривичног дела, није било прописано кумулативно изрицање затворске и новчане казне, па је следствено томе у смислу члана 5. КЗ, наведени закон требало применити као најблажи за учиниоца, а да је суд тиме што је окривљеног осудио и на затворску и на новчану казну повредио закон из члана 439. тачка 2) ЗКП на штету окривљеног.

Наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног је истицао у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да је тај жалбени навод неоснован и о томе на страни 10, у ставу 5. и на страни 11. у ставу 1. образложења своје пресуде Кж1 399/19 од 29.05.2019. године дао јасне и довољне разлоге које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на те разлоге упућује.

Стога и по налажењу Врховног касационог суда, доношењем побијаних правноснажних пресуда није учињена повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Драган Тодоровић у захтеву указује да је побијаним правноснажним пресудама повређен кривични закон из члана 439. тачка 1) ЗКП, на штету окривљеног са образложењем да је битно обележје предметног кривичног дела постојање преварне намере код окривљеног и то пре него што је оштећени предузео радње на своју штету, па како је окривљени ВВ у својој одбрани изнео да окривљени АА није имао сазнања о радњама које је он сам предузимао као и да је фалсификовао потпис окривљеног АА, то, према наводима захтева, искључује постојање намере као и умишљаја код окривљеног АА управљеног на извршење предметног кривичног дела.

Иако се бранилац окривљеног у захтеву формално позива на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, који је у смислу члана 485. став 4. ЗКП, дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, изнетим наводима се, по оцени овога суда, у суштини оспорава оцена изведених доказа и указује да се правноснажна пресуда заснива на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању у погледу постојања преварне намере и умишљаја код окривљеног АА што не може бити предмет испитивања по захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Надаље, бранилац окривљеног АА, адвокат Драган Тодоровић, у захтеву указује да у првостепеној пресуди нису дати разлози о чињеницама које су предмет доказивања који недостатак пресуде представља повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као и да је другостепени суд повредио закон из члана 460. ЗКП, тиме што није одговорио на жалбене наводе браниоца окривљеног којима је указивано на напред наведене недостатке првостепене пресуде.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима које има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) и члана 460. ЗКП, нити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА у овом делу оценио као недозвољен.

Испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Илије Радуловића, Врховни касациони суд је нашао да је исти недозвољен.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Илија Радуловић у захтеву за заштиту законитости наводи да нижестепени судови приликом оцене доказа и утврђивања чињеница нису применили одредбу члана 16. став 1. до 5. у вези са чланом 419. став 2. ЗКП, чиме је повређена одредба кривичног поступка из члана 485. став 2. ЗКП.

Имајући у виду да одредбом члана 485. став 4. ЗКП, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда закона из члана

16. став 1. до 5. у вези са чланом 419. став 2. ЗКП, а да је одредба члана 485. став 2. ЗКП, општег карактера која одређује када постоји повреда закона у смислу става 1. тачка 1) тог члана, док су повреде закона због којих окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости таксативно наведене у ставу 4. члана 485. ЗКП, те да се бранилац окривљеног у захтеву не позива ни на једну од тих повреда, то је захтев браниоца окривљеног АА, адвоката Илије Радуловића у целости оцењен као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић